

FEBRER 2026

IES INCA

ESCOLTES EL BATEC DE LES PARAULES?



Comissió Biblioteca i Pla Lector

CURS 2025-2026

T'agrada que et contin històries?

CONTINGUT

- Carnaval, carnaval...
 - Relats medievals, **fantasia** o realisme?
 - "El clérigo y la flor"
 - Històries per a no dormir
 - *Whats is your **superpower**?*
 - Vols col·laborar en la revista?
-



PETITES REFLEXIONS, abans de començar...

Si haguéssim de destacar un súper poder de la humanitat, estaríem tots d'acord, segurament, que **la imaginació** humana **és infinita**...

Una mostra d'això és la festivitat del **Carnaval**, un moment de l'any que ens permetem ser transgressors, gràcies a la imaginació...

Un cop més, les **creacions dels nostres alumnes** són una mostra d'aquesta **capacitat creativa**, que va sempre molt més enllà. Esperam que en gaudiu!

Bona lectura!

I tu, quin personatge vols ser?

Febrer és **temps de màscares, colors i comparses**. Cada **Carnaval**, ens transformam en personatges sovint allunyats de la nostra realitat.

De la mateixa manera, **la literatura** ens permet viure històries fantàstiques a través de les paraules. Sovint fa peresa llegir, perquè hem d'imaginar allò que les paraules ens expliquen...

En canvi, en **el cinema**, les sèries o els videojocs **la nostra ment veu** amb més facilitat allò que està passant.

Els humans **necessitam històries** per sobreviure, no només per entretenir-nos, sinó sobretot per ajudar-nos a conèixer el món, **comprendre** la realitat i **imaginar**-ne d'altres...

Imatges i paraules són **llenguatges complementaris** que ens ajuden a ubicar-nos en la realitat per escollir quin personatge volem ser, quina vida volem representar... O per evadir-nos-en.

El Carnaval **ens diverteix** i alhora ens inspira... Gràcies a la imaginació podem ser una superheroïna, un gran mag, pirates a bord d'un vaixell o els personatges d'un conte. **Fantasia** i històries que, com la pròpia vida, ens inspiren.

I és que, al final, com la cançó... la vida és un Carnaval...

Ει!!!

/ tu. què mires?



Ει!!!
/ tu, què mires?



*Ει!!!
/ tu, què mires?*



*Ει!!!
/ tu, què mires?*



Ει!!!
/ tu, què mires?



*Ει!!
/ tu, què mires?*



*Ει!!
/ tu, què mires?*



Ει!!!
/ tu, què mires?



Ει!!!
/ tu, què mires?





Carnaval pot ser guanyeu
i ja vos veis coronats,
però en gloses de combat
sense podi quedareu.

Ai, mecagonsodepòsit
ja me feis perdre es papers,
però m'he fet es propòsit
d'estimar-vos un poc més.



Ai, ja podeu pegar cocs
acabareu malparats
vòltros estau acabats
sou unes rates peroses
EIC

Compartir

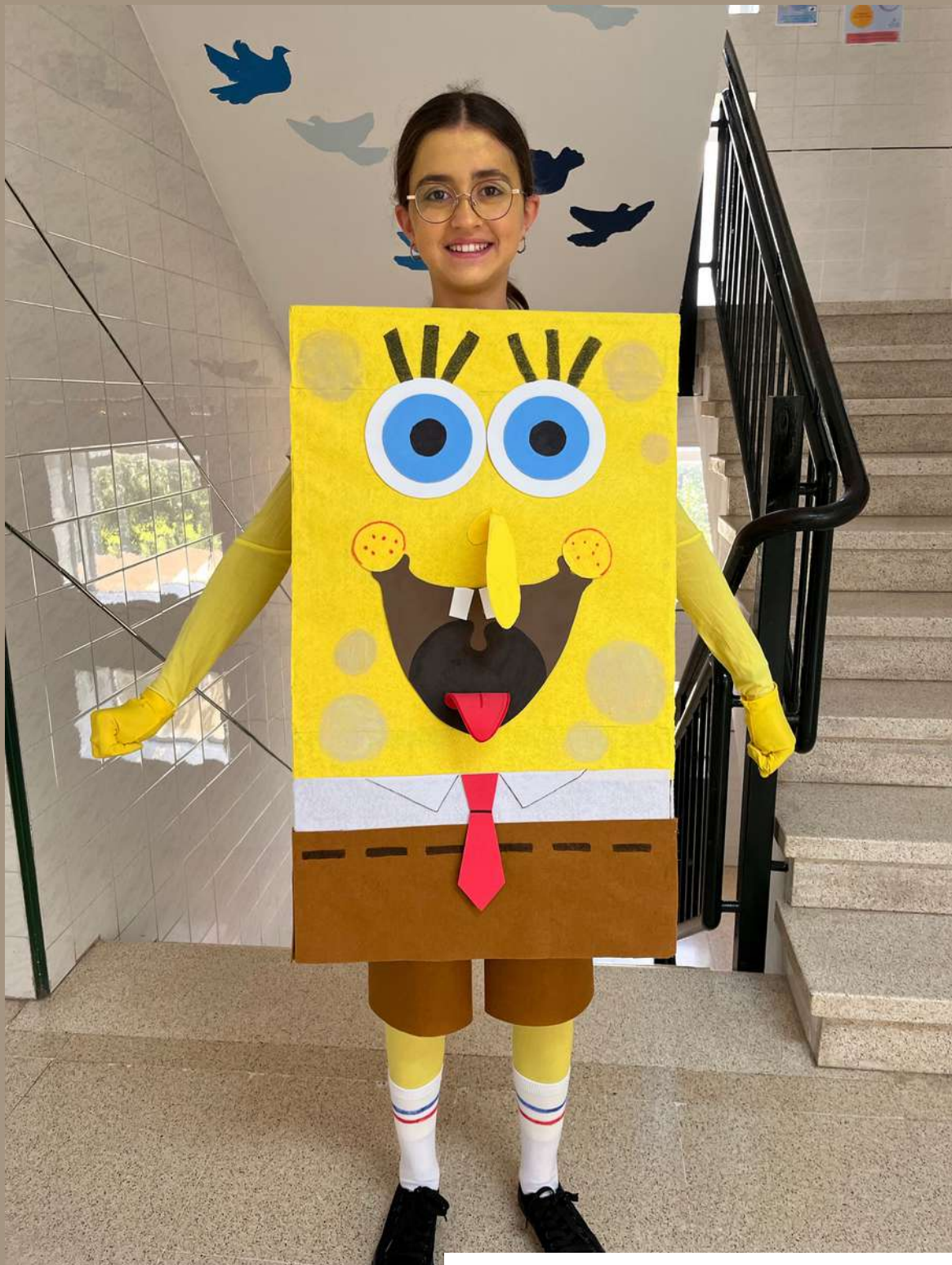
Fantasia
Imaginació



Complicitat
Diversió



Compromís



Creativitat



Il·lusió

Somnis



Màgia

Existeix un món, més enllà de
les paraules, on **imagines**
que pots volar?



Relats medievals, fantasia o realisme?

Deia Cervantes que aquells bons relats no són els que animen el lector a fugir de la realitat, sinó els que estan **farcits de realisme** i veracitat.

Però què seria de les nostres vides sense **la fantasia**?

Sense l'evasió que ens proporcionen les històries i la **capacitat de fabular...** d'**inventar mons on fugir**, ni que sigui per una estona, del pes de la realitat que ens envolta?

Enguany, l'**alumnat de 3r d'ESO** ha inventat històries medievals plenes de **màgia** i misteri...

D'altres, molts més arrelades en la **vida quotidiana** de segles enrere d'uns personatges que, tot i ser ficticis, podrien ben bé haver existit.

Aquí us n'hem deixat un parell... bé per fugir a altres mons, bé per viure i patir amb els protagonistes de cada història.

Endavant amb la lectura!

EL PAGÈS QUE NO CONEIXIA LA POR

En Joan era un pagès de l'edat mitjana que sempre duia la mateixa roba perquè només tenia dues mudes i tenia les mans gastades de treballar al camp. Era alt i fort i la seva pell morena, perquè passava moltes hores davall el sol. Tenia els cabells foscos i una mica despendinats. Els seus ulls eren blaus com la mar i la seva cara tenia un aspecte cansat, però amable. En Joan vestia amb roba molt senzilla i pràctica, pensada per treballar al camp. Sempre solia estar bruta o rompuda perquè hi treballava moltes hores i no en tenia molta. Li encantava explorar boscos on cap persona anava perquè pareixien trets d'una pel·lícula de terror. Aquests boscos estaven plens de monstres que podien matar però ell, amb la seva valentia, hi anava a passejar.



Un dia, en Joan va decidir anar a un bosc que estava ple de fongs gegants i de vegetació. Mentre es preparava, va agafar una espasa per si s'havia d'enfrontar amb algun monstre.

Mentre passejava per aquell terrorífic indret, va sentir un renou. De sobte, molt espantat, va veure que era un drac gros que tenia un aspecte terrorífic. La seva cara era enorme i les seves dents molt esmolades.

El pagès, en veure aquest enorme drac, va intentar lluitar contra ell però va ser impossible, no podia fer res amb una sola espasa contra aquella criatura ferotge i grandiosa que estava a punt de menjar-se'l quan, de sobte, aparegué Carles I cavalcant sobre el seu cavall per aquell obscur paratge.

- "Jas aquesta pòcima" - va dir-li el rei.

- "Què faig amb ella?" - va demanar en Joan preocupat.

- "Tira-li al drac i ja veuràs que funcionarà!"

El pagès finalment va cedir i li tirà la pòcima a aquella bèstia. Era un líquid verd brillant, del color d'una fulla mullada, dins una botella petita de vidre. Quan el movia, feia una llum suau, com si tingués purpurina a dins. Feia una olor dolça, com flors seques. Quan el tocava, era fresc i s'aferrava una mica. Si l'acostava a l'orella, feia un renou molt suau. I, tot i que no era per tastar, li quedava la idea d'un gust d'herba molt suau. Amb aquella mescla el drac es va convertir en un petit dragó. Ja no tenia els seus poders, no podia tirar foc per la boca ni tenia aquella força descomunal.

Uns segons després d'haver acabat amb aquella bèstia, Carles I va dir:

- Què fas aquí? Saps que aquesta criatura t'hagués pogut matar?

- Joan assentí i li va prometre no tornar a trepitjar aquest bosc. El pagès va fer cas al rei i mai més tornà a trepitjar aquell tètric escenari.





La corona de ferro

En un poble petit d'Anglaterra envoltat de camps i camins plens de fang, la gent vivia amb por. Era finals del segle XIV i el rei que governava en el país era dur i injust.

Posava impostos molts alts. castigava sense pietat i no escoltava a ningú. Al poble tothom sabia que aquell rei no els representava, però ningú s'atrevia a dir-ho.

Tot i això hi havia una persona que donava esperança a la gent: en Thomas. Era un pagès fort que compartia el seu menjar encara que ni ell en tenia. Ho donava tot d'ell mateix. Passat el temps, sense adonar-se'n, la gent del poble va començar a estimar-lo.



Un vespre va arribar un home molt misteriós. Anava vestit amb una capa negra i duïa una vareta de fusta. S'anomenava Aldric. Va ser ell qui va avisar que el rei ja sabia què volia fer la gent del poble i que havia enviat als seus cavallers per defensar-se.



El matí següent, el renou dels cavalls va omplir el poble. Els cavallers del rei hi van entrar al poble amb espases pujats en els cavalls. La por es va notar en cada racó però ningú va fugir.

La lluita va ser dura. Els pagesos es van enfrontar amb eines del camp, defensant les seves famílies i el seu futur.

Quan semblava que no hi havia sortida, Aldric va aixecar la vareta i una llum càlida va envoltar al poble i els cavallers van acabar marxant. Quan tot va quedar en silenci la gent va començar a cridar: "Rei! Rei! Rei!"

Al cap d'uns dies, a la plaça del poble sense luxes ni grans paraules, en Thomas va ser coronat. I així, en aquell petit poble d'Anglaterra, un simple pagès es va convertir en rei. I no amb una corona d'or, sinó de ferro.



EL PREU PER LA CRUELtat

En Kofi era un jove esclau negre, que havia arribat feia poc com a soldat de guerra al regnat del papa Evarist III.

El papa Evarist tenia les seves idees cobertes per un capell. Tenia celles mal estructurades, fet que li donava una mirada molt expressiva i li llevava importància als seus ulls verds amb matisos taronges. Enmig del seu rostre, un nas tort i punxegut podia treure un ull a qui el mirés. Un somriure maquiavèl·lic mostrava que la seva cara ja havia perdut l'expressió amable de temps enrere, de tant de mal que havia fet.



Les celles gruixades, els ulls verds amb matisos taronges, un nas tort i punxegut i un somriure maquiavèl·lic, descrivien perfectament el governant sense escrúpols ni compassió que era.



Per altra banda, en Kofi, tenia uns rínxols que semblaven formats pel carbó, una preciosa rialla i uns ulls blau cel que encisaven.

La seva complexió atlètica i treballada demostrava el seu passat com a soldat i li atorgava un físic envejable.

Però tot i ser un esclau, en Kofi guardava un secret que podria canviar el destí del regnat del papa. Tenia un amulet màgic, el qual era una petita pedra amb milions d'anys d'antiguitat amb gravats d'una llengua desconeguda que, a més a més, tenia el poder de guiar al seu portador, quan era necessari.

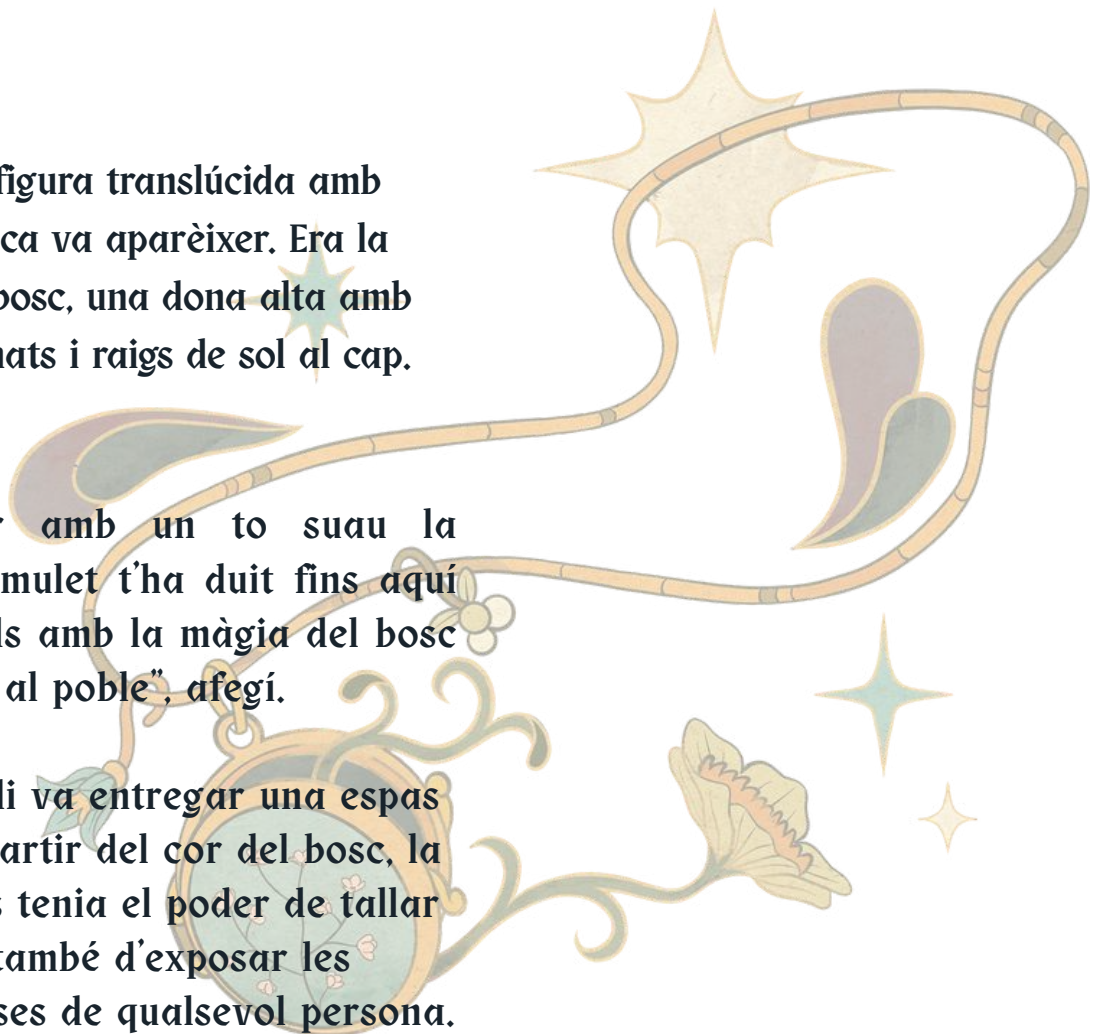
Tot i no ser d'allà, en Kofi estava cansat del regnat del papa, que només feia patir al poble, per això va decidir canviar-ho tot, però sabia que necessitava alguna ajuda.

Mentre feia feines forçades al camp, de sobte l'amulet va trencar les cadenes que duia i el va començar a estirar cap al bosc del regne, un lloc misteriós on els arbres i les flors eren de diferents blaus i on habitaven criatures i esperits que podien xapar qualsevol ment humana.

Tot d'una, una figura translúcida amb una brusa blanca va aparèixer. Era la guardiana del bosc, una dona alta amb els ulls enlluernats i raigs de sol al cap.

"Kofi -va dir amb un to suau la guardiana- l'amulet t'ha duit fins aquí perquè tan sols amb la màgia del bosc podràs salvar al poble", afegí.

La guardiana li va entregar una espasa forjada a partir del cor del bosc, la qual no només tenia el poder de tallar matèria, sinó també d'exposar les mentides i farses de qualsevol persona.



Amb l'espasa amb mà i el cor ple justícia, Kofi va tornar a la ciutat, on aquell dia i hora se celebrava una cerimònia dins l'església organitzada pel papa.

Ell va aparèixer i sense dubtar-ho va obrir les portes per d'una vegada destruir-lo.

Va aixecar aquell braç esculpit i amb un llançament perfecte i calculat com la darrera pinzellada traçada d'un pintor, li va clavar l'espasa a aquell cor petit i negre.

De cop i volta, una ona de llum va enrevoltar tots els racons de la sala, mostrant totes les injustícies i crueltats que havia comès.

I així, finalment, el poble va poder ser alliberat d'aquell tirà que governava el regne.



Josep Campaner



L'AMULET DESAPAREGUT

Fa molts anys, al regne de Tung Tung Sahur vivia un jove cavaller, que nomia Tòfol. Era valent i amb coratge, però tenia por a fracassar com a cavaller.

Un dia el rei li va explicar que la joia del regne, un trèbol de 4 fulles d'or brillant com el sol, coberta d'unes precioses maragdes verdes, havia desaparegut.

La joia tenia el poder d'impedir que les persones amb aures malignes entressin al regne, sense ella, el regne estava desprotegit.



Al poble la gent estava preocupada i corrien rumors de que el culpable de la desaparició havia estat un drac que vivia al bosc, on ningú gosava entrar, i molt menys enfrontar-s'hi.

El bosc era fosc i misteriós, ple d'arbres alts i camins estrets. Allà, quan el sol començava a amagar-se les fulles es tornaven més fosques. En el bosc tenebrós, tothom es sentia observat per uns mussols que eren a dalt dels arbres, amb uns ulls grocs brillants que feien a en Tòfol pensar-se dues vegades si entrar allà o no.

En Tòfol va entrar al bosc espantat, però es sentia segur amb la seva millor amiga, la seva espasa. Una espasa feta amb un mànec d'un or dels millors del mercat i una punta que no podia ser més esmolada, que li otorgà el seu pare quan va retirar-se.

Ell entrà espantat i quan només feia una estona que caminava, es trobà una casa feta d'una fosca fusta molt desgastada i tenebrosa. Es quedà asombrat davant d'aquella casa que pareixia que en qualsevol moment podria venir-se a baix.

El que més l'espantà era que la porta estava mig oberta. En Tòfol no sabia exactament on vivia el drac, ja que el bosc era immens, i sense altre remei va entrar a la casa i allà es trobà una bruixa. El primer reflex d'en Tòfol va ser treure la seva espasa, però la bruixa li digué que no l'atacàs, ja que ella no era mala persona.

Després de l'imprevist, la bruixa li digué on vivia el drac però hi havia un gran problema: per poder comunicar-se amb el drac necessitaria una poció.

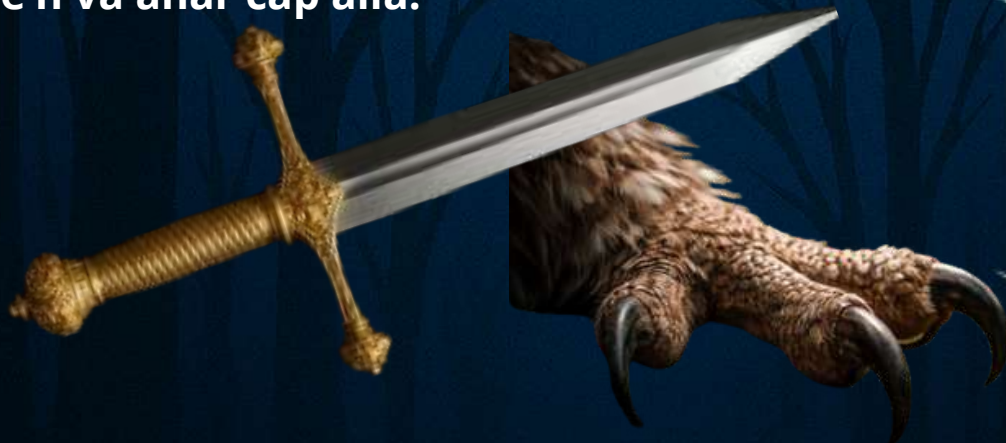


Per crear aquesta poció es necessitava una planta silvestre brillant perduda al bosc i una pota dels mussols que estaven a 10 metres d'altura, amagats. La bruixa li digué on era la planta silvestre i la trobà amb facilitat. En canvi, la pota de mussol era més difícil. Però la bruixa li digué un consell: per poder tallar-li la pota a un mussol, el que havia de fer era esperar amagat dins un arbust, ja que el vespre els mussols baixaven dels arbres a menjar pinyols.

En Tòfol va esperar al vespre i quan vegué el primer mussol es llançà a agafar-lo, però era massa ràpid per ell i va caure en terra. Després de l'estrepitós fracàs, agafà uns pinyols i els va col·locar davant el seu arbust. Al cap d'una estona ja havia baixat un mussol a menjar i, quan menys s'ho esperava, en Tòfol li va poder tallar la pota.

El mussol va sortir volant molt espantat. El seu pla havia estat un èxit! En Tòfol va tornar cap a casa de la bruixa i ella li preparà la poció, una pudenta poció que brillava d'un color vermell roig molt lluent.

Després, la bruixa li donà les indicacions d'on vivia el drac i en Tòfol, agraït cap a la bruixa, se'n va anar cap allà.



Quan en Tòfol es plantà davant la cova va sentir un calfred, però sense remei va entrar allà i el que va trobar el va espantar, era el drac tan temut, dormint al fons de la cova! En Tòfol va pensar en agafar la joia sense despertar el drac però després es sentir malament així que es begué la poció i despertà el drac.

En Tòfol, després de despertar-lo, preparà la seva espasa per si de cas, perquè no es creia que el drac era pacífic. Però tot d'una s'adonà que ho era. El drac li va explicar per què havia robat la joia. L'havia robada perquè sabia el poder que tenia, de protegir territoris d'aures malignes, i ell volia protegir el seu bosc

En Tòfol es va sentir malament pel que deia el drac i pensà cercant una solució. I se li va ocórrer que tal vegada es podia augmentar el territori que protegia la pedra. Així que el drac i en Tòfol arribaren a un acord i tornaren junts al regne.

Allà, li explicaren al rei el motiu del robatori del drac i el rei va estar totalment d'acord amb la proposta d'en Tòfol. Així tothom feliç, tornà a casa seva protegits per la tota poderosa pedra.



NO SÓN LES BRUIXES

Un dia d'hivern els habitants ploraven en no trobar els seus fills. Deien que els culpables eren uns follets petits que hi havia al bosc, amb els cabells rojos, com la lava i unes orelles punxants. Vestien unes fulles de palmera en forma de faldilla.

La gent pensava que el follets feien feina per a la bruixa, i per això un dia varen idear un pla contra ella per fer-la sofrir.

El dia de l'atac era un dia fosc, on l'única llum que ressaltava eren les torxes que portaven els habitants, amb un foc aterrador. Quan eren dins del bosc cridant a la bruixa, varen sentir un sorroll, que els va portar a la seva cabana de palla. Una vegada dins, hi van trobar la bruixa plorant i també hi havia un follet que l'amenaçava.

El poble va esclatar a cridar i se'n varen anar, però van quedar tres persones que varen ajudar la bruixa.



L'endemà, els habitants d'aquell poble no varen sortir de les seves cases per por a ser pressa dels follets i varen restringir l'accés al bosc.

Després de molts de dies, un senyor va voler sortir per anar a comprar i va veure cartells que posaven: **“LES BRUIXES NO SÓN DOLENTES, ELS FOLLETS SÓN DOLENTS”**.

Un senyor major va fer una crida urgent al poble amb la campana del centre i els habitants del poble no varen tardar ni un minut en aparèixer tots.

Lavors, varen decidir anar a matar els follets i deixar en pau a les bruixes perquè no feien res dolent.

Varen anar tots a cercar els follets i els van trobar dormint.

Tots junts varen calar foc a les cases i tots els follets es varen morir.



Varen passar dies i el poble va estar tranquil i tots van viure més feliços.

Lucía Escobar

La cova i l'espasa fabulosa

Era un dematí ataronjat pels primers rajos del sol, quan va aparèixer un corb negre com el carbó amb una carta al bec. La va dur directament al gran comandant, Albert, que treballava amb les tropes del senyor feudal, Martí. Segons posava era per ell, així que no la va obrir.

Quan el senyor se va despertar, se va trobar tot sol al llit. La seva dona, Marina, no hi era. Va pensar que era baix esperant-lo, així que se va vestir i va baixar a berenar. Estava assegut davant la taula, quan Albert li va dur la carta. En Martí, només acabar de llegir-la, ho va entendre tot. Aquest era el seu vell enemic Rúdolf, un mag molt poderós, que el provocava per començar una guerra.



En Martí va adonar-se que no hi havia un gran perill. Sabia on trobar la seva dona i i com salvar-la.

Decidit, va prendre la seva espasa i va pujar al seu cavall. Albert va fer igual i el va seguir. L'espasa d'en Martí no era una qualsevol, aquesta va ser creada amb un metall especial que canviava de color segons el portador. En les mans del senyor Martí l'espasa era de color taronja, com el foc i tenia el poder de tallar fins i tot el vent. Feia un so agut i fluix a l'hora de moure's i, la seva olor, era com el carbó.

De camí varen passar una parella de pagesos, eren Gabriel i i Marta, que estaven enamorats l'un de l'altra i les seves famílies se coneixien. Per la seva curiositat els varen seguir.

Martí i Albert varen arribar a una cova sense adonar-se dels nins que els seguien. La cova estava enmig d'un gran bosc verd, envoltada d'algues i fongs, i unes escultures estranyes. El senyor Martí va baixar del seu cavall, va treure la seva espasa i va entrar a la cova. Albert el va seguir, un poc confós. Els nins no varen tenir coratge per entrar a la cova, veient l'obscura que era per dins.

Una vegada a dins no varen tornar a veure la llum de l'entrada. Albert se va preocupar, però Martí el va tranquil·litzar dient-li que a la cova la màgia negra ocultava l'entrada. Varen seguir endavant i finalment varen trobar Marina dins una gàbia envoltada d'un drac daurat i brillant amb tres caps cada un amb ulls blaus i il·luminats i unes ales molt grans.

Albert no va poder reaccionar de la por, però Martí sabia què fer, va agafar l'espasa amb fermesa i va saltar al cap d'enmig que se diferenciava de la resta amb una marca negra. Li va tallar amb un moviment ràpid de braç i el drac va començar a esfumar-se en l'aire, igual que la gàbia i l'obscuritat.



Albert no va poder reaccionar de la por, però Martí sabia què fer, va agafar l'espasa amb fermesa i va saltar al cap d'enmig que se diferenciava de la resta amb una marca negra. El va tallar amb un moviment ràpid de braç i el drac va començar a esvair-se en l'aire, igual que la gàbia i l'obscuritat.

Gabriel i Marta varen veure aquells fums de colors sortir de la cova. No varen entendre què passava, però varen decidir que era millor anar corrent a casa per por.

El següent dia Marina va despertar en la seva habitació i en Martí li va dir que era un malson quan va escoltar-la repetir la història. Després va parlar amb Albert i li va demanar guardar aquest secret: ell no era un humà...

Hamza Ajaoud



AMIR I L'AMULET MÀGIC

A la Barcelona de l'edat mitjana, una ciutat plena de màgia, hi vivia un Papa amb molt de poder, però malvat. Tot i tenir or i un gran palau, el seu cor era fosc. Entre els seus servents hi havia **un jove esclau anomenat Amir, bo i treballador, a qui el Papa tractava molt malament.** Ell, se sentia molt trist i sol per això, però sempre duia amb ell **una polsera de fusta feta a mà que li va regalar la seva mare pel seu aniversari abans de morir.**

Aquesta polsera, significava molt per ell, perquè era com la mare el veia. Al centre de tot, la polsera tenia **un lleó que representava molt a n'Amir, perquè era intel·ligent i ferotge, perquè defensa les seves coses a mort, com fa el lleó.**

Amb aquesta polsera **es sentia molt protegit i quan es sentia sol, li parlava per sentir a prop la seva mare.**



Un dia, Amir va decidir escapar. **Va fugir fins al bosc encantat, un lloc perillós i ple de fantasia**, on tot el que l'envoltava era fantàstic, tant els arbres com les criatures que habitaven en ell.

De nit, **es convertia en un bosc fluorescent, on les plantes i els arbres brillaven i els gegants i els dracs sortien.**



Allà **va trobar un amulet màgic que li va donar força i valentia.** Un vell cavaller, el va trobar i se'l va dur i el va entrenar per lluitar. N'Amir va tornar a la ciutat, va utilitzar el seu poder per enfrontar-se al Papa i alliberar als altres esclaus.

El Papa va perdre el seu poder i **Amir va aconseguir la llibertat.**

Danna Delgado



EL CAVALLER I EL POBLE DE GEL

A **un regne envoltat de muntanyes de gel i boscos gelats**, vivia un jove anomenat Joan, era un pobre esclau que vivia en una cova freda a la punta de la muntanya i tothom el coneixia com Joan el de la mà d'or, ja que **era molt bo amb l'espasa**. Era un jove ros amb els ulls color blanc com la neu, que semblava d'un altre planeta per la seva bellesa. Era un nen fort i valent, com hauria de ser un cavaller.

Joan sempre va voler lluitar amb les persones de les muntanyes, però mai havia tingut l'oportunitat de demostrar que bo que era a la lluita. Un dia va arribar un home amb molt de poder anomenat Josep, **una persona coneguda per la seva força a les batalles més complicades** i que tothom volia veure lluitar. Però aquell dia tenia un regal per Joan, **una espasa especial que pareixia màgica** i estava feta al regne dels gegants.



Fins que un dia el rei d'aquell territori va anunciar una amenaça, un drac de gel que havia despertat després d'anys. En aquell instant, **l'espasa va brillar i el Joan va saber quin era el seu objectiu**. Li va comentar al seu poble que ell seria el cavaller que salvés les muntanyes i li varen proporcionar un cavall per a la seva aventura.

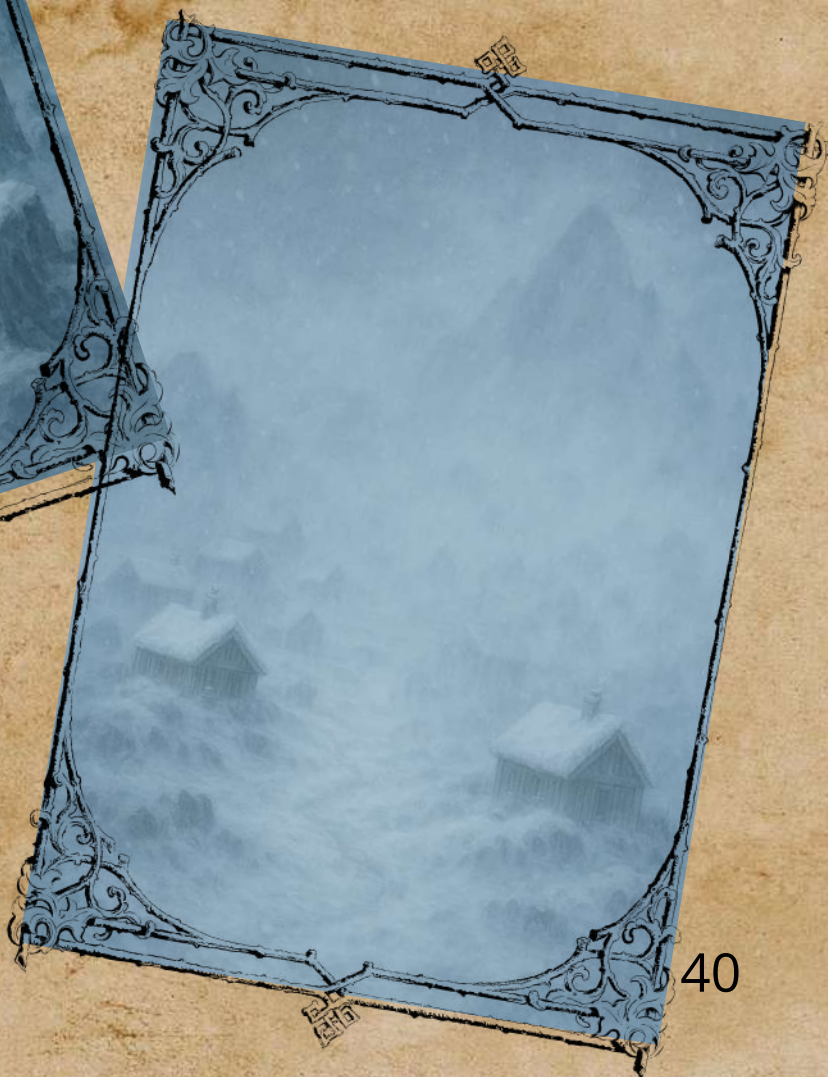


Durant el viatge, en Joan **va travessar rius i camins que brillaven**, va demostrar la seva habilitat fins que va sentir un soroll que venia de darrere d'una gran pedra congelada. Joan es va apropar, però el que semblava una pedra es va moure. Era el drac! Joan **va quedar immobilitzat de la por**, la seva presència era freda com la neu i **començà a tremolar**. Fins que va recordar el seu objectiu i començà a lluitar.



Després de dies, va derrotar al drac i trobà que **el que guardava era un tresor amb un material molt estrany**, mai havia vist una cosa pareguda i va decidir dur-lo a les muntanyes per analitzar-lo. En veure la gent, començà a cridar d'alegria, ja que era un heroi en aquell moment.

En Joan va dur aquell material a un temple congelat per salvar al poble del fred i efectivament **en col·locar-lo a una columna, el material i el gel van començar a desaparèixer i el poble a poc a poc també**. I això va ser la història del poble i el drac.





EL LLOP DEL BOSC

Achraf Chahbouni



Un tranquil matí enmig de la tardor a un humil i petit camp de fora del poble hi havia un home que es deia Bayek. Era un home acostumat a treballar intensament tant a l'extrema calor de l'estiu, tant com el fred congelador de l'hivern. Tenia els cabells un poc llargs i bruts, ulls cansats de color del camp, baixet per la falta de menjar i mans gastades pel constant esforç.

En Bayek va anar al seu camp per seguir més hores de l'esgotadora jornada de treball, però va trobar que la tanca estava trencada.

Just avall hi havia unes petjades titàniques comparades al xacal de tres caps. Atònit, va anar al poble per cercar ajuda.

Al poble es va trobar amb un cavaller a la gran plaça que es deia Benjamin en honor del seu pare. Era alt i fort, duia els cabells desordenats i curts, duia una armadura majestuosa semblant a Ares, el Déu de la guerra. Era molt seriós i reservat, però amb unes ganes genuïnes d'ajudar.



En Bayek li va parlar del que va veure i, al cap d'una estona, veloç, van anar al camp. El cavaller va seguir les petjades que el duïen a l'immens bosc. Dins ell varen trobar una cova on, de sobte, va sortir una gran ombra.

En Bayek i Benjamin no donaven crèdit al que varen contemplar: era un llop gegant, amb pèl fosc, garres molt afilades i amb uns ulls que ja advertien que et castigaria sense clemència.



En Bayek va fer un pas enrere nerviós, però en Benjamin, amb coratge, va fer un pas endavant. El llop va grunyar, però sense atacar. Finalment, el llop va tornar a la cova i tots dos varen sospirar tranquils.



Després de la tensió, en Benjamin el va convidar a mudar-se al poble i, dubtant, en Bayek va acceptar. Ells dos es van acomiadar i varen continuar amb les seves vides mentre arribava el tan esperat hivern.



No vull més desitjos

ESPERANÇA VILLALONGA RIERA

Era un capvespre d'estiu quan jo, Pablo, un cavaller amb una bellesa increïble em trobava fent un passeig amb na Mar, la meva al.lota. De sobte, el cavall en el que cavalcàvem va botar, espantat del que havia vist. Jo vaig baixar per afinar el que havia vist el cavall.



Allà mateix hi havia una làmpara màgica d'or, que estava coberta de diamants de colors infinits i que no havia vist mai...

La làmpara era com la trompa d'un elefant i al darrera tenia una ança rodona que feia més fàcil poder agafar-la.

Vaig fregar la làmpara per veure si tenia un geni a dins, però no va sortir ningú, així que vaig tornar a pujar al cavall per continuar el passeig.

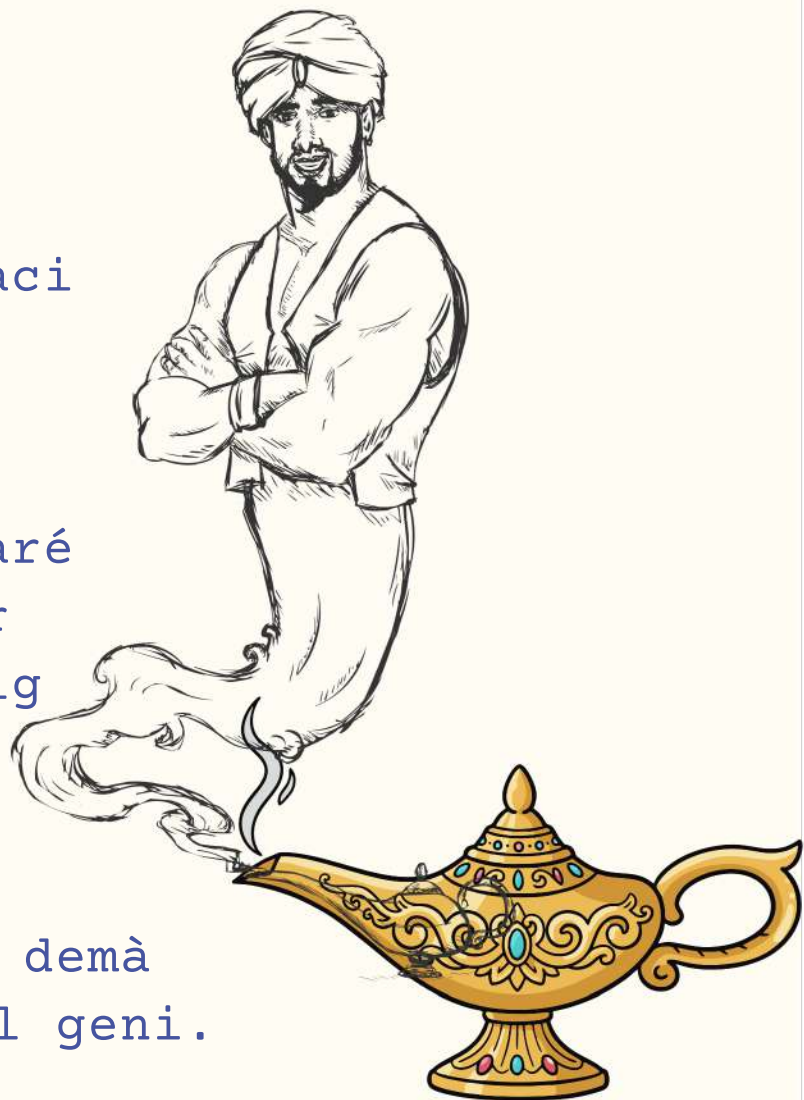
Però de sobte la làmpara va començar a moure's i va sortir el geni que cercàvem.

-Hola, quins tres desitjos vols que faci complir? Va dir el geni.

-No ho sé, necessitaré més temps per pensar una decisió així. Vaig contestar jo.

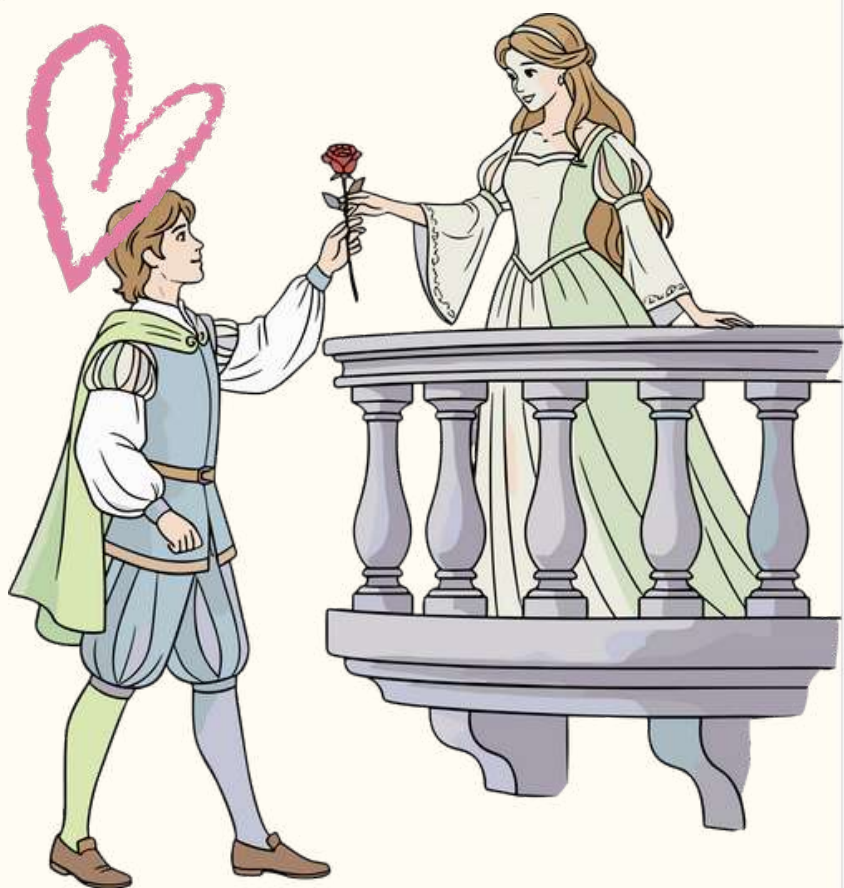
-D'acord! Tens fins demà al migdia. Va dir el geni.

-Val. Va dir en Pablo indecís.



L'endemà al migdia, vaig anar a
veure el geni i li vaig dir.

-Escolta, ho he
pensat bé, i no
triaré cap desig
perquè m'he
adonat que
l'amor que sento
per na Mar és
tan fort que no
necessito res
més.



En aquell moment, el geni es va
quedar impressionat del que vaig
dir i jo vaig partir cap a casa.

Allà m'esperava na Mar i allà jo
era feliç, al seu costat....

LA PRINCESA PERDUDA

Rebeca Holguin

En un petit poble, hi havia un castell molt gros, on vivia una princesa que es deia Maria. Era baixeta, amb els cabells arrissats de color ros que brillaven al sol com l'or i el seus ulls eren de color blau com la mar. La gent sempre deia que era molt simpàtica, amable, afectuosa i sobretot que sempre defensava al seu poble.

Un dia el rei va manar a la princesa a cercar taronges al bosc. La princesa es va endinsar al bosc espès i, mentre caminava, es va fer de nit. De sobte, va escoltar com la cridaven. Es va fer la sorda fins que es va espantar, ja que va sentir com li tocaven l'esquena.



Es va girar i era una bruixa que anava vestida de negre amb un capell i les seves ungles amb un negre inigualable i molt punxagudes. El seu nas era horrorós.

La va dur a la seva cova i la va fermar a una cadira. Mentre la bruixa preparava una pòcima, la bruixa va deixar una finestra oberta i de sobte va passar el príncep amb un cavall de color blanc amb un pèl més lluent i blanc que un àngel.

Va escoltar els crits de la princesa i va decidir guaitar a la finestra. En veure a la princesa reial en perill, la va voler salvar, però va arribar la bruixa i el príncep es va amagar ja que no el podien veure.

Quan va veure que la princesa era a punt de beure el verí que havia preparat la bruixa, va sortir del seu amagatall, i va començar a barallar-se amb la bruixa fins que la va vèncer. Després, la va dur al poble. En arribar al castell, el pare de la princesa li va agrair fent-lo casar amb ella. Tots varen estar molt agraïts amb el príncep, ja que no tenien esperances amb que ningú la pogués salvar, si no era ell.



L'ESPASA QUE GUARDAVA UN AMOR

MARINA VIVES

En Jordi era **un cavaller de brillant armadura**, amb els cabells llargs i uns ulls color blau cel. Tenia músculs amb marques de totes les guerres que havia guanyat. Era **l'home més desitjat** per tots els del seu voltant, però ell només tenia ulls per na Maria, una nineta del poble veí. Na Maria **era petita i molt blanqueta**, tenia els ulls blaus obscurs i grans com els d'un mussol i els cabells llargs, de color castany.

Un matí de sol brillant, l'estimada d'aquell cavaller va anar a comprar fruita **a aquell mercadet del poble** que venia el possible segons la temporada. No hi havia molt de menjar, però bastava perquè **el poble no patís de fam** en els dies més freds. Normalment, el poble era tranquil, però aquell dia tota l'atenció anava directa al **papa Tomeu**. Molta de gent el rodejava desitjant que pregués per ells i les seves famílies. Però ells no sabien que **darrere d'aquell somriure tan simpàtic s'amagava una persona cruel**, capaç d'enganyar a tothom per aconseguir el que ell volia.



Na Maria curiosa s'acostà a ell i en aquell instant en Tomeu va decidir que havia de ser seva. Ell va planejar un pla malèfic en un instant, **raptar-la i tancar-la dins el seu castell** que es trobava en un bosc immens, ple de follets i fades que eren les encarregades d'avisar a la gent que no s'acostin al castell, que custodiava **un dragó ferotge amb escates vermelles** i uns ulls grocs que atemoriria a tothom.



En Jordi en veure les intencions va seguir al papa i a na Maria segrestada cap al seu castell. **Va aconseguir entrar de manera sigil·losa** va agafar la seva espasa i es va posar a lluitar contra el terrible drac vermell.

Va haver-hi crits, talls i molta de sang fins que finalment **el drac va caure mort a terra**. El papa Tomeu en veure la seva derrota es va quedar molt quiet, però quan va veure el cavaller acostar-se amb ulls plens de fúria, va treure l'espasa i **li va tallar el cap**. El cavaller Jordi victoriós va agafar a la seva estimada i van fugir al seu poble on van viure feliços per sempre.



SALVEM EL REGNE DE SELVA!

En Joan, un jove de 14 anys del segle X, vivia al regne de Selva i volia **alliberar al seu regne dels maleïts dimonis** de Capdepera. En Joan des de petit estava empresonat a les celdes del castell de Capdepera, on vivia el rei dimoni Capdeperus, les quals estaven molt brutes i obscures.



Quan tenia 14 anys va aconseguir fugir, perquè a **un dimoni empardalat** li va caure **la clau** i en Joan va aprofitar per escapar. Mentre tornava, es va posar a pensar en un pla per **alliberar tot el regne del dimoni gran**. En Joan tenia un pla, però era difícil perquè hi havia molts dimonis per tot el castell. Quan repassaven el pla, de cop i volta va aparèixer un follet de darrere d'una mata, que els va donar un mapa. De sobte, aquell follet **va desaparèixer com una estrella fugaç**. Aquell mapa era el mapa del regne de Capdepera!



Varen distreure els dimonis i els altres varen varen entrar al castell per la part del darrere. Quan varen entrar, **varen descobrir un passadís que pareixia ser secret.**

Al final d'aquest passadís, hi havia un cofre i a dins d'ell hi havia una clau d'un material desconegut.

Aquesta clau era màgica, perquè podia obrir portals a on volguessis i també **podia obrir totes els panys del món**, però això ells no ho sabien.

Un cop a dins del castell varen utilitzar el mapa per trobar el camí correcte cap a les celdes.



A les celdes, varen trobar la gent del seu regne, però no tenien clau per obrir-les ni rompre, perquè estaven fetes **d'un material indestructible**. En Joan va pensar en la clau, va dir "provarem" i, amb molta tensió, va ficar la clau, la va girar, **la porta es va obrir!**

Tots ho varen celebrar com a bojos, però tants de crits i alegria no varen ser gaire bons, perquè **els dimonis sabien a on eren**. Joan tenia la clau a la butxaca i li va caure dels nirvis i just quan va caure **es va obrir un portal**: "on voleu que us teletransporti?" Entusiasmats, varen dir "a Selva!" El portal va dir: "Perfecte! Botau!" i tots varen botar i en menys d'un segon ja eren tots al regne de Selva.



EL CLÉRIGO Y LA FLOR

Leemos de un clérigo
enmos² vicios seglares
pero qe era loco
amava la gloriosa

Comoquiere qe era
em saludar a Ella
nin irié a eglefia
qe el su nome ante

Dezir no lo sabría
ex nós no lo sabemos
³diéronli enemigos
ovieron a mäterlo

Los omnes de la villa
esto cómo puntiera⁵
defuera de la villa
alla lo soterraron

Pesó·l a la Gloriosa
qe yazié ex su siervo
pareció·l a un clérigo
dissoli qe fizieran

Bien avié treinta días
en termina tan luengo
dissol·l Sancta María
qe yaz ex mi notario

Mándote qe lo digas
non merecie seer
dilig qe no lo dexe
métanlo con lo otros

- 1 Loco
- 2 En Los
- 3 Le dieron
- 4 Vallado de estacas
- 5 Acontecer

qe era tiestherido,¹
feramient embevido;
avie un buen sentido:
de corazón cumplido.

en al mal costumado,
era bien acordado;
nin a ningún mandado
non fuesse a llamado.

Sobre qual ocasión,
si o buscó o non,
salto a est varón
idonne Dios lo perdón!

e los sus compañeros
com non eran certeros
entre unos riberos⁴
non entre los dezmeros

con est enterramiento,
fuera de su convento;
de buen entendimiento
en ello fallimiento

qe era soterrado:
podie seer damnado;
«Fiziestes degguissado,⁶
de vós tan apartado.

qe el mi cancellario
echado del sagrario;
y otro trentanario;
en el buen fossalario⁷

- 6 Daño grande
- 7 Cementerio
- 8 Dissolver
- 9 Ellos
- 10 Placer



Demandó el clérigo
«¿qui ere tú que fablas?
¿a quando lo dissiero,
qui es el querelloso,

Dissoli⁸ la Gloriosa:
madre de Jezu Christo
el qe vos desechastes
por cancellario mío

El qe vos soterrastes
al qe vos non qisiestes
yo por esti te fago
si bien no lo relabas.

El dicho de la duenna
abrieron el sepulero
vidieron un muelo
el uno e el otro

Dissiéli por la boca
de muy grand fermosura
inenié toda la plaza
qe non sentién del cuerpo

Trobaronli la lengua
quar páreze de dentro
no la tenié más fresca
quando sedie hablando

Vidieron qe viniera
la otri non podrie
trasladaron el cuerpo
aprés de la eglefia

Todo omne del mundo
qi fiziere servicio
mientras qe fuere vivo
e salvará el alma

qe yazié dormitado:
Dime de ti mandado,
Será me demandado
o qui el soterrado».

«yo só Sancta Maria
qe mamó leche mía;
de vuestra compañía,
yo a esti⁹ tenia

Luenne del cimiterio
fazer nul ministerio
todo est reguncho;
tente por lazrio».

fue luego recabado,
apriessá e privado,
non simple ca doblado.
fue luego bien notado.

una fermosa flor
de sabros olor,
de muy fresca color,
un punto de pudor

tan fresca e tan sana
la fermosa mazana;
a la mercediana
en media la quintana.

esto por la Gloriosa,
fazer tamann cosa;
cantando «Speciosa»,
en tumba mas preciosa.

pará grand cortesia
a la Virgo Maria;
verá plazereria,¹⁰
al postrero día.



Relats **inquietants...** històries per a no dormir

UN FRÍO DÍA DE INVIERNO

Ana López

Era un frío día de invierno, en el que lo único que nos mantenía en contacto con el exterior era **la vieja radio de papá**, la cual, ahora se encontraba desempolvada en el centro de la mesa.

Por otro lado, mi madre estaba en la cocina preparando alguna cosa que se pudiera poner en la chimenea a calentar. **Mi padre rebuscaba entre sus cacharos** algo que nos pudiera ayudar en ese momento. Y mi hermano, por otro lado, no se encontraba en mi campo de visión ni sabía dónde estaba, aunque supuse que probablemente en su cuarto.

La blanquecina nieve que chocaba contra el cristal se hacía más abundante al pasar el tiempo.

“Se prevé que la tormenta dure unos cuantos días más. Se recomienda a los ciudadanos que se encuentran en la calle que vuelvan a sus casas o se dirijan a la casa más próxima. Según los expertos, la tormenta va a alcanzar su pico más alto en los próximos minutos,” escuché decir al locutor.

El silencio volvió a reinar por toda la casa, solo escuchaba a mi padre buscar en él aquel objeto que se suponía que nos iba a poder ayudar.

De golpe **todo ese silencio fue roto** por el ruido del timbre de la casa. ¿Quién podría ser **con esta tormenta en el exterior**?

Mamá me gritó desde la cocina que fuese yo a abrir la puerta ya que ellos se encontraban ocupados. Así que me calcé las zapatillas de andar por casa que me había regalado mi madre para mi cumpleaños y **me enfundé en la bata de mi hermano**, la cual me venía tres veces más grande.

Me dirigí con pereza y arrastrando los pies a la puerta, giré el pomo y abrí la puerta. Al otro lado, me encontré a un muchacho de mi misma edad. Su pelo rubio cae sobre sus ojos azulados como el mar, es alto y parece musculado, pero no lo sabía con exactitud, ya que lo cubría varias capas de ropa.

- ¿Quién es, cariño?- Dijo papá asomándose fuera del armario.
- Hola, he escuchado por la radio que la tormenta va a aumentar y **vivo a una distancia considerable** de aquí...- Contestó mientras se rascaba la nuca.
-¡Claro que te puedes quedar! Pasa, pasa.- Interrumpió mi padre con emoción.

El muchacho pasó por el umbral de la puerta y yo la cerré detrás de él **para que el frío invernal no entrase** del exterior.

Me dirigí a la sala y al no ver a nadie supuse que mi padre había llevado al desconocido chico a la cocina para presentárselo a mi madre y que esta hiciese una porción más de la comida. Se me hizo extraño que mi hermano no bajase a ver qué pasaba pero **imaginé que estaba con los auriculares puestos** y aislado del mundo exterior.

Pasó el tiempo y nadie salía de la cocina, ni siquiera los ruidos, lo cual se me hizo raro, ya que mi padre habla muy fuerte. Pero en la casa solo se escuchaban **las chispas que soltaba el fuego**.

Me dirigí a la cocina a paso lento intentando que nadie me escuchase y poder saber qué es lo que estaba pasando. La puerta se encontraba entreabierta y escuchando únicamente **el tamborileo de mi corazón** decidí asomarme. No podía creer lo que estaba viendo.

Aquel hermoso muchacho se encontraba al lado de los cuerpos inertes de mis padres y parecía que alguien le estaba ayudando a sacar los cuerpos por la parte trasera. Tenía una altura y complexión parecida a la de mi hermano. Un momento... ¡Ese era mi hermano!

De entre mis labios se escapó un ligero jadeo que al parecer llegó a sus oídos. Los dos se giraron hacia mí y, **como si sintiese que ese era mi final**, salí corriendo hacia la puerta de la entrada. Tenía la llave en mis manos, la giré, empujé la puerta y... ¡Mierda! **Una avalancha de nieve me dejó sepultada**.

Lo único que recuerdo antes de que todo se apagase fué a mi hermano decir: "Ahora seré libre completamente".

Relats **inquietants...** històries per a no dormir

ESTOY AQUÍ
Pedro Guillén

Estoy aquí, en el lugar **donde las estrellas se encuentran más cerca**, donde el sol brilla más fuerte y donde todos acabamos reencontrándonos. **Un lugar desde donde se ve todo** y que, al mismo tiempo, ese todo no puede verlo. Pero no siempre estuve aquí.

Mi final fue igual de trágico que el de un inocente pavo estadounidense en Acción de Gracias, aunque tuve infancia y, eventualmente, una adolescencia.

A los diez años de mi nacimiento, mi padre fue mandado a prisión por hacer cosas que me gustaría olvidar. **Mi madre decidió escapar**, junto conmigo y mi hermana mayor, al sur del país donde los sueños americanos suceden. Allí pasé el resto de mi vida, mientras mi madre se olvidaba de sus hijas, gracias al alcohol.

A mis catorce años, conocí a quien se convirtió en el único hombre que **me ha valorado y, de verdad**, ha hecho el esfuerzo de conocerme, Will.

Will y yo **nos volvimos inseparables**, hasta que el día en el que cumplí diecisiete años, decidí intimar con él. Posiblemente, esta haya sido la mejor decisión que he tomado nunca, ya que este hecho estableció más intimidad entre nosotros y mostró la confianza que nuestros cuerpos habían llegado a crear.

Por primera vez, me sentí amada, no solo querida.

Poco después, Will se sacó el carnet de conducir y cada día venía a buscarme para ir a por algo de comer, y en verano, para ir al lago. Yo le esperaba con ansias cada vez, hasta que **un día de julio, decidió no pasar por mi casa**. Nuestros cuerpos no se volvieron a ver.

Intenté entrar en razón, pero **la ansiedad podía contra mí**.

A los veinte años conocí a un chico que me ayudó a olvidar la pérdida de mi Will, Marco.

Él era muy cariñoso. Tenía un cuerpo voluminoso, completamente diferente a los finos brazos de Will. Dos o tres veces a la semana me llevaba a la montaña, aunque nunca podía acordarme de lo que hacíamos, o tomábamos.

Un día de marzo de la primavera en que cumplí veintiuno, me llevó a una casa abandonada en medio del campo, donde decidí por primera vez, no consumir nada de lo que él me ofrecía, eso le enfureció.

Vi cómo Marco se acercaba violentamente hacia mí. Grité como nunca he podido gritar, hasta que me liberé. Sentí el hedor que esa habitación desprendía y como, después de unos segundos, solo podía sentir una ligera brisa que me ascendía.

Cada vez sentía más calor, **veía el sol de un tamaño mayor**, hasta que me di cuenta de dónde estaba.

Estoy aquí —dije **después de mantenerme callada toda mi vida**.

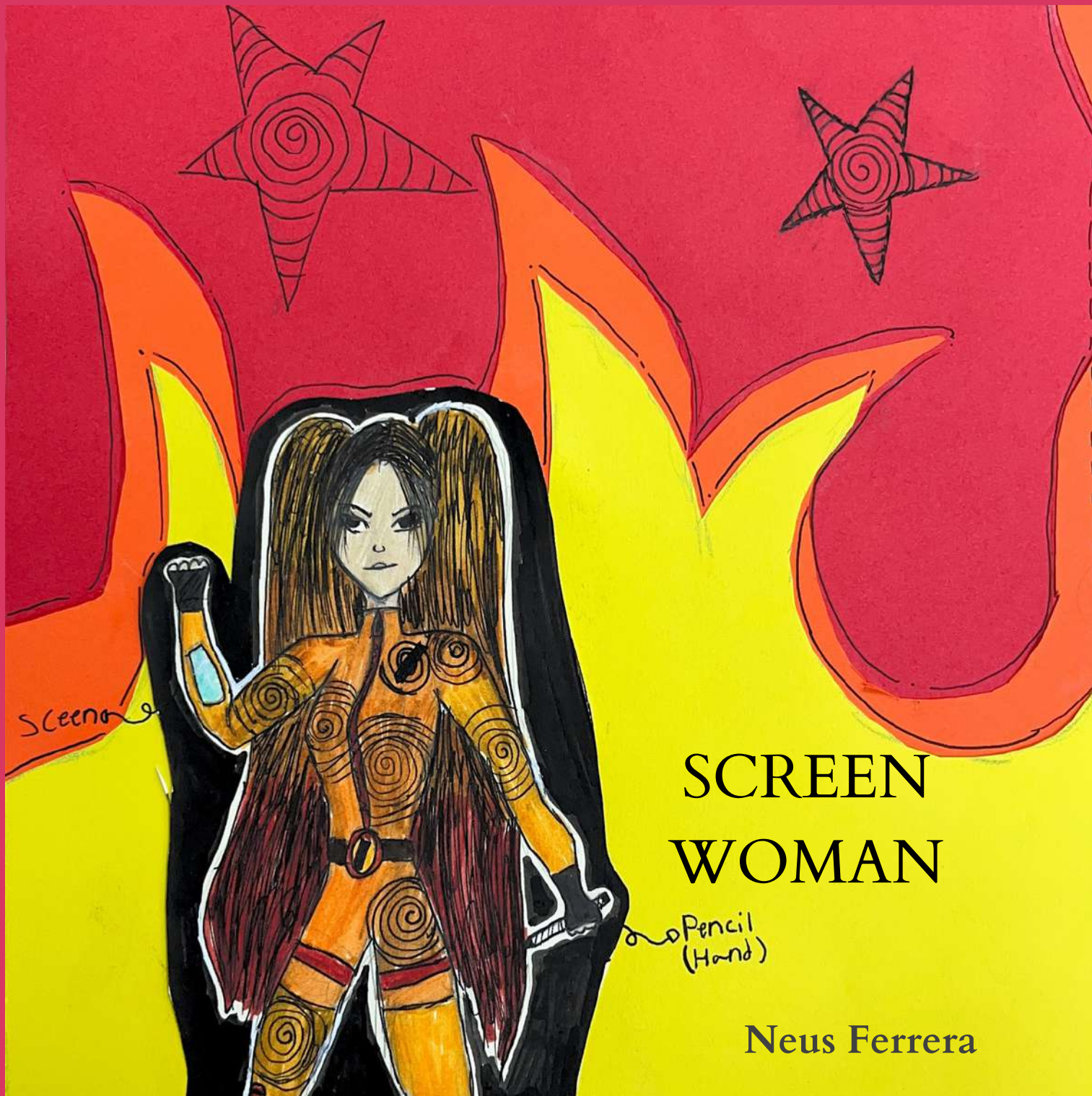
Había llegado al sitio donde una chica de mi edad no debería estar aún. En ese momento me di cuenta de todo lo que había dejado atrás. Me asomé, y lo vi todo.

Pero entonces me giré y le vi a él. **Nuestras almas se abrazaron** y se sintió como volver a estar viva.

Sollozando solté:

Will.

What is your **superpower**?



SCREEN WOMAN

Neus Ferrera

What is your **superpower**?



LIGHTNING

Body part: Chest

Superpower: Teleportation and lightnings

Hero name: Lightning Kid.

My hero is Lightning Kid. He is a boy. He is medium height. He has brown hair and a very strong chest. He also wears eyeglasses, and he has a skateboard that flies. He has an armor with protections and gloves, and boots that help him drive the skateboard.

His power is teleportation and throwing lightnings. He is a good person, so he helps everyone as he can. He stops bad boys throwing lightnings and teleporting so they can't hide from this great superhero!!

Aram Cumellas

What is your **superpower**?



FULL PAT

Body part: legs
Superpower: velocity
Hero name: Full Pat

My hero is Full Pat. He is a boy. He has strong legs. He wears shorts and a belt. Full Pat has the speed power. He can save people with this power.

Samuel de Pascalis

What is your **superpower**?

STAR ICE

She is my hero Starice. She is tall, She has long hair, She has very long legs. She wears black boots, a blue skirt and a top. She has blue highlighter and blue eyes.

My Super hero can freeze the Villans because She has an ice power and Super Velocity. She can create a hurricane to make them fly. My Superhero is very brave And You Can trust Her.



Ernestina Letvenuk

What is your **superpower**?



TALK
BOY

My Superhero's name is TalkBoy. He has a super power.
His suit is green, and his belt is also green. He has a
green cape and a mask with a green microphone.

His super power is hypnotize the villains by talking
and save the people. The microphone can reach and effect
more villains.

Guillem Fiol

What is your **superpower**?



SUM
BHA
NAD
NÚ

-MY SUPERHERO NAME IS "SUMBHANADNÚ"
SHE WEARS A SLEEPING MASK ~~BECAUSE SHE NEEDS TO SLEEP AND SAVE~~
BECAUSE SHE NEEDS TO SLEEP AND SAVE
PEOPLE, BUT SHE ENJOYS SITTING IN A CHAIR.
SHE IS TALL AND NICE.

- SUMBHANADNÚ HAS THE NÚHAND POWER OBJECTS
AND TELETRANSPORT.
ALSO, SHE CAN CREATE ORIGINAL THINGS.



Núria Ruiz

What is your **superpower**?

SUPER EAGLE



My Superheroine is SuperEagle. She is a girl, she has a good eyesight. She wears purple shoes, a dark green slip and a green top. She has brown, short, curly hair and she has brown eyes.

My Superheroine has a superpower, and the superpower is EyeSight, she can see from 25km away. For example: She is at her house, and she can see a building on fire at 25km. Another example: She is at the park, and she can look across the forest.

What is your **superpower**?



SIGHTGIRL

Emma Coll

What is your **superpower**?



SUPER COLORS

My hero name is AndyCoders, she is a girl, she has super eyes. Her shirt is blue and yellow, and on her head she has a headband. She wears pink pants and a purple cape.



AndyCoders has the Supereyes power, so each color of her eye has different power, it depends on her emotions. She helps the people in trouble or if the people needs something.

In conclusion, she is a very good hero and she wants to help you.

M. Alícia Pall

What is your **superpower**?



My hero is Kateyes. She is a girl and she is very beautiful. She is not very tall, her height is normal.

Kateyes wears a green top. The top has a pink star in the middle. Also she wears a gray skirt with a green belt. Her socks are green and she wears pink shoes.

Kateyes hair is dyed pink. Also has short hair. Her eyes are multicolor.

Kateyes has the super-eyes power, so she can see other's people's thoughts and she can also see the danger. She helps the citizens and her family.

She is the best!

KAT EYES

Miriam Gómez

What is your **superpower**?



Creativity is your
superpower



Qui ha col·laborat en aquest número?

PETITES REFLEXIONS, per acabar...

Aquest és un projecte que **fa camí caminant...**

En aquest número has trobat **feines de 1r d'ESO, fetes a anglès**; el relat de **castellà "El clérigo y la flor"** (3r d'ESO), escrit a mà amb tinta sobre paper; **relats** fets i maquetats a l'assignatura de **català** (també a **3r d'ESO**) i **relats de primer de batxillerat**, fets a l'assignatura de **castellà**.

També imatges de la **Festa de Carnaval**, gràcies a la feina dels **tutors i tutores**, així com de la **comissió d'extraescolars** i la implicació de tota la **comunitat educativa**, especialment profes i alumnes que heu participat en aquesta festa, creativament i activa, fent mostra d'**un gran sentit de l'humor**.

Gràcies a tothom que ens fa arribar **col·laboracions**, perquè sense les vostres aportacions la **revista de l'IES Inca** no existiria.

Vos esperam en el següent número!

Bona lectura! I visca la creativitat! I el bon humor!

T'agradaria ser-ne part?

SI ET FA IL·LUSIÓ, qualsevol cosa és possible...

Tots els viatges, fins i tot els més grans, es fan gràcies a **petites passes**... Aquest és un viatge que esperam que sigui engrescador per a tothom: **sobretot per a tu**, que has arribat fins aquí en la teva lectura.

I com totes les aventures, pensam que són més inspiradores **si formam un equip**: alumnes, famílies, professorat, personal no docent...

Si tens una idea o una aportació que t'agradaria veure publicada a la revista, ens encantaria donar-li un espai per fer-la visible.

Ens pots fer arribar **les teves col·laboracions** a:

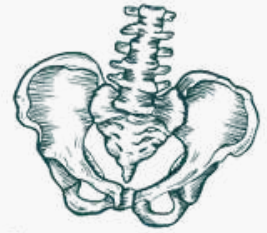
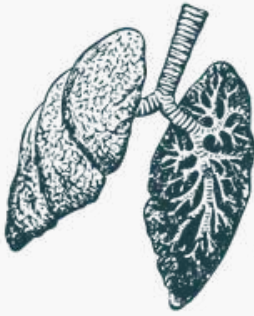
plec@iesinca.cat

Moltes **gràcies** per endavant...

Comissió Biblioteca i Pla Lector

REVISTA

IES Inca



vols **col·laborar**-hi?



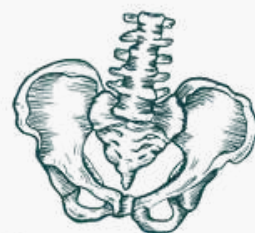
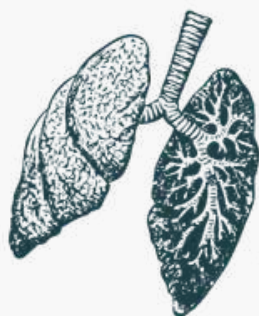
articles d'opinió, entrevistes,
relats, reflexions, poemes,
còmics, jocs...



plec@iesinca.cat

REVISTA

IES Inca



gràcies per ser-ne el cor!



plec@iesinca.cat